

Sygn. akt IV KK 230/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 r.

sprawy **M. B.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 244 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w R.,

z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt III Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.,

z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt III K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 14 października 2021 r. w sprawie III K (...) został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 15 lat. Po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, Sąd

Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2022 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obróńca skazanego, w kasacji od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego zarzucił:

1. „inne rażące naruszenie prawa tj. art. 64 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że dotychczasowe odbycie co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w formie dozoru elektronicznego jest równoznaczne z odbyciem tej kary w ramach zakładu karnego i stanowi podstawę do uznania, że skazany działał w ramach powrotu do przestępstwa, podczas gdy odbycie kary w dozorze elektronicznym nie spełnia przesłanki odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności opisanej w art. 64 § 1 k.k.”.

Podnosząc taki zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M. B. jest oczywiście bezzasadna.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że zarzut podniesiony w kasacji jest jedynie powieleniem zarzutu apelacyjnego obrońcy i zmierza do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjęcia działania skazanego w warunkach art. 64 § 1 k.k. Sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia, rozpoznał natomiast ten zarzut apelacji oraz wskazał czym kierował się wydając swoje orzeczenie, postąpił więc zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Obrońca jednak nie podnosi w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka

odwoławczego trudno jest również wyinterpretować zarzut ich obrazy, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k.

Oceniając ten zarzut nie można również nie zauważyć tego, że nie tylko zarzut kasacyjny jest powtórzeniem zarzutu podniesionego w apelacji, ale także uzasadnienie jest dosłownym powieleniem uzasadnienia zwykłego środka zaskarżenia i zawiera tylko i wyłącznie przytoczenie fragmentu komentarza jednego z komentatorów do kodeksu karnego, bez próby wykazania trafności takiej wykładni przepisu art. 64 § 1 k.k. oraz, co równie istotne, jaki wpływ na treść zapadłego orzeczenia mogło mieć naruszenie tego przepisu. Słusznie natomiast Sąd odwoławczy odwołał się w tym zakresie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt III KK 16/14, w którym przyjęto, że odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w wymiarze co najmniej 6 miesięcy stanowi podstawę do przyjęcia recydywy z art. 64 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego M. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.